

ikke synderlig forenklet, for det kan nemlig synes mærkeligt, når man læser lovforslaget her, at man sammenligner lønsumsafgiften med punktafgifter og bruger det som påskud for at indføre samme afregningsfrist på lønsumsafgiften som på punktafgifter, når det er tydeligt for enhver, at lønsumsafgiften retteligt burde sammenlignes med moms, og for momsens er kredittiden jo, så vidt jeg ved, 1 måned og 10 dage, altså væsentlig længere end de 15 dage, som regeringen nu disker op med. Der er altså reelt ikke tale om nogen forenkling.

Der er derimod tale om, at regeringen slår knuder på sig selv for at prøve at formindske underskuddet på DAU-saldoen, det er prisværdigt nok, men problemet er her, at man indfører et væld af engangsindtægter for at få forbedret DAU-saldoen. F.eks. foreslår regeringen med det her forslag også – reelt set i hvert fald – indførelsen af 5 kvartaler. Det må være den logiske konsekvens af, at man fremrykker en indbetalingsfrist med 3 måneder, når der samtidig skal betales for de forrige 3 måneder. Det er meget opfindsomt, men det er ikke en fremgangsmåde, vi kan være med til, og så må jeg sige rent principielt set, at det er ærgerligt, når man taler så meget om, at man vil gøre noget for virksomhederne, at de så kommer til at gå glip af de renteindtægter, som de hidtil har kunnet budgettere med under den gældende ordning.

Tempoet sættes op for, hvornår pengene forlader den private sektor og ender i statskassen. Der er altså med andre ord tale om en forværing af virksomhedernes økonomiske situation, og det står også i bemærkningerne.

Jeg synes også, at det kunne være interessant og rart, hvis den megen tale, vi altid hører om at hjælpe erhvervslivet og gøre forholdene bedre – og det taler regeringen også om, hvis vi ikke har villet sænke selskabsskatten – hvis den tale blev taget alvorligt, så man med de her såkaldte skatteforenklinger blot en enkelt gang havde et forslag, som medførte et provenutab for regeringen og skattelettelse for erhvervslivet. Selv om det er en klar fordel for virksomhederne med forenklede regler, så kan det dog ikke sammenlignes med den indlysende fordel, det trods alt er at have penge i kassen, penge, som kan bruges til geninvesteringer i produktion og forskning, nye arbejdspladser, arbejdspladser, der vel at mærke kan gøre Danmark rigere, og ikke arbejdspladser, der skal sidde og administrere indviklede skatteregler.

Kim Behnke (FP):

Skatteministeren bruger i sin fremsættelsestale argumentet om, at der skal ske en normalisering, og Socialdemokratiets ordfører, hr. Buksti, brugte også argumentet i sin ordførertale, at der er tale om, at der sker en ligestilling.

Nu er det jo sådan, at hvis der er to ulige parter, så er der jo to måder at gøre dem lige på. Der er regeringens måde, nemlig at man vælger at gøre det dårligere for dem, der har det godt, og så er der den måde, som jeg kan forstå vi er en række partier, der i stedet går ind for, nemlig at gøre det bedre for dem, der har det dårligt.

Dette her handler jo i virkeligheden om likviditet: Skal likviditeten strækkes i statens regi, eller skal det ske i privat regi? Der argumenteres for, at det er bedre, at private virksomheder skal lånefinansiere sig for at kunne betale disse afgifter inden for en kortere frist, end tilfældet er i dag; men det er jo, fordi man har det synspunkt, at pengene egentlig principielt hører hjemme i statskassen. Men det synspunkt har Fremskridtspartiet ikke. Vi har det synspunkt, at pengene som udgangspunkt hører hjemme i den private sektor, og at staten meget eksklusivt kan få lov til at låne nogle af pengene til nogle ganske få nødvendige offentlige udgifter.

Men sådan er det ikke i dag. Der er jo et så enormt udgiftstryk, at det påhviler skatteministeren som et åg at skaffe penge, penge, penge, fordi resten af regeringens ministre skriger på ekstra penge, der skal bruges til allehånde formål. Og hvad gør man så? Man går selvfølgelig ikke ud og forhøjer momsens eller trækprocenterne eller sådan noget, fordi man godt ved, at det kan give problemer med vælgerne, når der kommer en valgdag. Nej, man finder på nogle tekniske finurligheder, som kun et fåtal af bogholdere osv. rundt omkring i virksomhederne får det fulde kendskab til.

Men resten af befolkningen forstår ikke rigtig noget. De vil opleve, at hvor de tidligere havde en kredittid på en måned eller to hos deres tandlæge, når de havde været til behandling, stiller tandlægen nu ved kasseapparatet lige så snart de har rejst sig fra stolen med krav om, at der skal betales. De fleste patienter vil opleve det på den måde, at de synes, tandlægen er blevet enormt grisk, eftersom han nu kræver at få penge med det samme. Men det gør han kun af én eneste grund, nemlig at han skal aflevere pengene til skatteministeren 15 dage senere.